

kormányzó is feleségével. A kormányzó gyalogsági ezredesi egyenruhát viselt.

A fogadtatás

gyors iramban, percek alatt zajlott le. A kormányzó először Shvoy tábornok jelentését fogadta, majd tisztelegtek előtte: Falta László vezérkari ezredes, vitéz Füleky Dezső és Pintér Ferenc ezredesek, a vitézi törzskapitány, a székkapitány és a járási hadnagy, a vármórkörületi, csendőrkörületi parancsnok, a folyamórkapitány, dr. Szalay József, dr. Buócz Béla.

A tisztelgések után

dr. Aigner Károly

diszmagyaros alakja előtt állott meg. A főispán a következő szavakkal üdvözölte a kormányzót:

— A nemzeti ujjaéledés városának száz-ezernyi lakója kiált éljent, amikor Főméltóságod ismét közénk jött. Főméltóságod atyai jóságában ujjaéledt e város, de a lélek a régi maradt. Templomot építettünk az Istennek,

A Mars-téri laktanyában

a Himnusz fogadta a kormányzót. Az előkelőségek, köztük József főherceg, Klebelsberg, Scitovszky miniszterek, Hadász, Shvoy püspökök, Bezzegh-Huszágh Miklós főkapitány, Sztranyavszky államtitkár, Wlassits Gyula a diszatór alatt foglaltak helyet. Ott voltak a kisebbségi felekezetek képviselői, dr. Fränkel Jenő rabbi, Kutas Kálmán, Teleki Sándor lelkészek. A kormányzó először Shvoy tábornok jelentését fogadta, majd elhaladt a laktany udvarán négyszögben állított katonaság arcvonala előtt. A kormányzó ezután a kitüntetendő tisztek mellé tüzte föl a kitüntetéseket.

Az ezredet

a következő beszéddel vette át:

— Azért jöttem Szegedre, hogy a Hunyadi János gyalogezredet a tulajdonomba vegyem. Örülök, hogy újra láthatom az ezred lobogóját, azt a zászlót, amelyet lelkes honleányok keze himzett és amelyet 1919 június 19-én szenteltek fel jelenlétemben ugyanezen a helyen, amelyen most állok. E zászló és az alája gyűlt csoport alkották annakidején azt az erős oszlopot, amelyen a vörös vihar ereje megtörött. E maroknyi had lelkes elszántsága rázta fel az

hajlékot a tudománynak és mindezt az állam és a város együttes megértése hozta létre...

A kormányzó

közvetlen szavakkal köszönte meg az üdvözlést:

— Köszönöm a lelkes üdvözlő szavakat. Örömmel jöttem Szegedre, a nagy és szép ünnepre, amelynek tiszteletére még a nap is kisütött. Tegnap már élvezettel hallgattam a rádióon keresztül a szép beszédeket. Ezután

Ezután dr. Somogyi polgármester

beszélt:

— Kitarja szívét és kapuját a város hogy hódolattal üdvözölhesse Főméltóságodat. Nagy világválság áll: a lelkek válsága és a gazdasági válság. Mi is érezzük ennek a súlyát, de ha tekintetünket a kormányzóra emeljük, új lelket ad nekünk az ő magabirása.

A kormányzó ezután a vitézek sorfala között indult el, hogy a Mars-téri laktanyában átvegye ezredét. A perronon Davida vásárhelyi vitézt megszólításával tüntette ki.

A fogadásra összegyűlt közönség a kormányzó különvonatát várja: elől Rassay Károly.

tul rónái, majd Bácska felszabadult része hirdette a nemzet élniakarását.

— Az ezred története benne rejlik a nemzet megújulásának egész történetében. Ezért választottam ezt az ezredet, kifejezni akartam a gyalogság iránti elismerésem és csodálatomat. A gyalogság a hadsereg döntő neve. Az ő vállára nehezedik a csatatéren a legnagyobb teher, őt illeti a dicsőség oroszlánrésze is. Ezzel a tudattal kövessétek a zászlót, vesztélyben és dicsőségben egyaránt, jelszavatok maradjon a régi: ezzel, vagy ebben.

A beszéd után a csapatok diszmenetben vonultak el a kormányzó előtt.

Glattfelder püspök, Menyhárt Gáspár, Rerrich Béla, Várhelyi prelátus, a főispán és a polgármester kitüntetése

A hivatalos lap közli, hogy a kormányzó gróf Klebelsberg Kunó kultuszminiszternek, Berzeviczy Albert akadémiai elnöknek, Dohnányi Ernő zeneművészeti főiskolai igazgatónak, Herczeg Ferenc íróknak, Hubay Jenő zeneművészeti főiskolai igazgatónak, báró Korányi Sándor orvostudós egyetemi tanárnak, Ravasz László református püspöknek, gróf Teleki Pál földrajztudósának, báró Wlassits Gyula közgazgatási bírósági elnöknek, Zala György szobrászművésznek a magyar Korvin-láncot adományozta. A Korvin-koszorúval kitüntettek között az egyes tudományok és művészeti ágazatok reprezentánsai szerepelnek.

A kormányzó a kultuszminiszter előterjesztésére dr. Petri Pál államtitkárnak a II. fizetési osztály jellegét adományozta.

A kormányzó a miniszterelnök előterjesztésére dr. moóri Glattfelder Gyula csanádi püspöknek az I. osztályu magyar érdemkeresztet adományozta, dr. Menyhárt Gáspárnak, a szegedi tudományegyetem tanárának a II. osztályu magyar érdemkeresztet, Rerrich Béla építőművésznek a II. osztályu magyar érdemkeresztet adományozta. Megengedte, hogy dr. kismagyari Magyary Zoltán budapesti egyetemi tanárnak, Várhelyi József prelátusnak, dr. Aigner Károly Szeged főispánjának és dr. Somogyi Szilveszter Szeged polgármesterének odaadó munkásságukért elismerése tudtul adassék. Ugyancsak megengedte, hogy Geyer Róbert rk. kat. lelkésznek, továbbá Angster Emil orgona- és harmóniumgyár műszaki igazgatójának elismerése tudtul adassék.

Legenda a régi templomból

Irta: Móra Ferenc.

Ahogy kinézek az ablakomon az éjszakába, látom a fekete égen a reflektorfényes új templom két tornyának óriási árnyékát. Felejthetetlen kép, szinte szebb magánál a kivilágításnál, mert az csak Szőregről, vagy a Fehértóról nézve érvényesülhet igazán. Mintha az a létra volna megduplázottan az éghez támasztva, amelyiken Jákob látta le s fel járkalni az angyalokat.

Egyszerre csak a zenitén, ott, ahol az árnyak belevesznek a végtelenségbe, mintha valami szikra csillanna meg a fekete kárpiton. Mint mikor moziban ül az ember s a vászon, meg a vetítőgép közt elröppen valami apró esti pille. De ez a szikra nem lehet földi eredetű. Abba a magasságba még a reflektor se érhet föl, csak az imádság.

Mi lehet hát? Most már nem is egy szikra, hanem kettő. Két csillagszem, amely átsüt a felhőkön. De hát melyik két csillag? Ahogy én az égen tájékozódni tudok, ezen a tájon, a pólus körül a Sárkány nevű csillagkép farka kanyarog. De abban nagyon apró csillagok vannak, azok nem bírhatnak ezzel az özönvízi sötétlettel.

A két fénypont pedig egyre erősödik s most már egész közel ért egymáshoz. Mintha két kimondhatatlan szelidfényű emberi szem ragyogna ott.

Igen, mintha már tudnám is, kicsoda. Ez nem lehet más csak a Flórián atya két szeme; csak az ragyoghat így, mikor elgyönyörködik abban a köcsodában, amelyik az ő régi temploma helyén nőtt ki a földből.

Van annak már vagy másfélszáz esztendeje, mikor Flórián atya szolgálta a palánki templomban az Urat. Piarista volt, a szegedi társház historia domusa feljegyzí a teljes nevét is: Hempel Flóriánnak hívták s azért került bele a történelembe, mert följelentették a csanádi püspöknek, hogy — papucsban mondta a misét

A kegyes atyák az időben a Hatrongyosban laktak. Így bémálta el a néphumor azt a hatszobás viskót, amely a lebontott palánki templom délkeleti oldalához volt ragasztva. Valamikor pestises betegeknek szolgált lazaretumul, de mikor már arra se volt jó, akkor a piaristáknak csinaltak belőlük enyhelyet. Szelemenjeit megörölte a szu, zsindeletét leróthasztotta az eső, a padlata penészes volt, a falai repedezettek és nem volt egyetlen ablaka se, amit becsületesen be lehetett volna csukni. (A Hatrongyos persze azóta rég eltűnt a föld színéről, még mielőtt, mint az öreg templom, de a városi házak ablakai ma is tartják magukat a régi tradíciókhoz és nem engedik magukat becsületesen becsukni.)

Most már tessék elképzelni ebben az időben egy téli hajnalt, mikor havaseső esik, a Tiszáról üvölt a szél és csak azért nem viszi el a Hatrongyos tetejét, mert már nincs is neki teteje. Még sürüllik a sötét mindenütt, csak egyetlen ablakon szivárog ki a mécsvilág: az öreg Flórián atya már talpon van, készül a templomba, ő a soros, hajnali misét mondani.

Körülményes dolog a készülődés, mert törődött agg ember már Flórián atya és sok motyót kell öreg testére szedni, hogy kibírja a templom gyilkos hidegét. Mert palánki házában igen szegényesen lakott a jó Isten. Igaz, hogy ami szél a repedt ajtón bejött, az kimehetett a törött ablakon, de közben a csontja velejéig dideregtette az embert. Különösen a láb, a láb, — azt nem győzi már felfűteni a lassu, fáradt öreg ur.

Szerencsére Flórián atya jól el van látva meleg lábbelivel. Bornyubőr csizma, bélés is van benne, husz esztendeje szolgál már, de csizma az még most is. Nem hiába hogy a keresztapja cselekedte, aki híres-nevezetes vargaster volt valaha Perjámoson, az Isten nyugtassa szegényt.

Eppen a hosszúéletű csizmába igazítja bele a lábát Flórián atya, mikor megzörgetik az ajtaját.

— Ki van ott?

— Buborék Szilveszter, di-cipulus syntaxista.

Landetus Jesus Christus. Ministrálós vagyok, Gomme pater.

— Maeternum, amen. Gyere be, surculus. Becusszan az ajtón Buborék Szilveszter syntaxista diák. Csupa lucok a gyerek, átáztatta a hólé a felsővárosi Latrán-uccától idáig. Vacog a foga az isenadtának, tócsa marad a lába nyomán.

— Peramorem Dei — hőköl vissza az öreg pap, — hát a te lábadon mi az a kék?

— A büröm, — mondja Buborék Szilveszter.

— Hát csizmád nincs?

— De van, csak hogy azt, mikor az édös atyámnak nem köll, az édös bátyám hordja, mert ő székálló legény.

Flórián atyának fáztában is melege lett, úgy elborzadt. Hogy lehetne ezt az istenadta zvereket félőráig állatni a templom tégláján?

— Gyere ide, te trifurcifer, huzd le a csizmámat! Buborék Szilveszter megtette.

— No most huzd fel. De magadra!

Buborék Szilveszter könnyen szótfogadhatott. Derékig belesuttant a csizmába.

— Most eredj, zörgess be a harangozóhoz, aztán várj meg a sekrestyében.

S ahogy a gyerek elment, Flórián atya előkaparászta az ágy alól keshedt papucsát. Bizony a lábujja kikéredzett belőlük, mire az oltár elé került, de hát azért a rorate coeli így is csak megtalálta az útját az éghez.

Hogy a káptalan mit szólt a papucsos miséhez, arról nem emlékezik meg a följegyzés. Valószínűleg elmosolyodott az együgyű följelentésen s békénhagyta Flórián atyát. Mikor pedig megindult a páter a nagy utra, a csillagok közé, a jó Isten, aki csak a szíveket nézi, a legkedvesebb angyalkáit szalajtotta elébe, hogy papucsban kutyogó öreg lábai elé a legpuhább felhőcskéket terítsék szőnyegül.

S ahogy most lemosolyog Flórián atya az új templomra, bizonyosan visszamosolyognak rá a köszentek és festett szentek s ez a mosoly-csere reggelre talán el is süti az égről a felhőket.